

c. ř. s. nespadá však případ, bylo-li upuštěno od výsledku svědka jen proto, že jest ho považovati za stranu.

N e j v y š š í s o u d odmítl k odvolacímu rekursu žalovaného rekurs žalobcův do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Napadeným usnesením změnil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž tento upustil zatím od výsledku svědka Bedřicha B., a uložil prvnímu soudu, aby se znovu usnesl o provedení důkazu svědkem tím. Z doslovu a odůvodnění obou usnesení jest zřejmo, že první soud pokládal za to, že by mohl Bedřicha B. slyšeti jen jako stranu, kdežto rekursní soud hájil názor, že by B. byl v tomto sporu jen svědkem. Šlo tudíž již v první stoličce o usnesení, týkající se otázky provádění důkazu, t. j. otázky, zda osoba k důkazu nabídnutá může býti slyšena jako svědek, či jako strana. Nelze-li však podle § 277 posl. odst. c. ř. s. odporovati samostatným opravným prostředkem průvodnímu usnesení, jímž byl již určitý důkaz o určité skutečnosti připuštěn, tím méně lze odporovati usnesení, jímž byla řešena toliko předběžná otázka, zda by bylo lze slyšeti někoho jako stranu či jako svědka. Proti takovým usnesením soudu (srov. také § 186 odst. 2 c. ř. s.) není samostatného opravného prostředku a lze jim odporovati jen opravným prostředkem proti nejbližšímu rozhodnutí soudu, jež lze bráti v odpor (§§ 515 a 462 odst. 2 c. ř. s.). Samostatný rekurs žalující strany proti usnesení prvního soudu byl tedy nepřipustný a měl býti odmítnut (§ 523 a 526 odst. 2 c. ř. z.).

Čís. 14376.

Várečné právo spojené s nemovitostí není samostatným předmětem exekuce. Exekuce na »jiná majetková práva« podle § 331 ex. ř. a dal. předpokládá právo aspoň co do výkonu samostatně zcizitelné a přenositelné, tedy ve prospěch třetí osoby zpeněžitelné.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R I 381/35.)

P r v ý s o u d povolil podle návrhu exekuci zabavením a příkazáním podílů práv várečných, r e k u r s n í s o u d návrhu nevyhověl.

D ů v o d y :

Vymáhajícímu věřiteli nešlo o povolení exekuce na peněžitě požitky práva várečného (čís. 3983 sb. n. s.), nýbrž o povolení exekuce na samotné právo dlužníkovy. Taková exekuce je podle něho přípustná, neboť prý běží sice o reální oprávnění, ale takové, které není na trvalo spojeno s domy spoluvlastnický dlužníci patřícími, ježto může býti knihovně přenášeno na kteroukoliv jinou nemovitost. Avšak stěžovatel není v právu. Reální oprávnění je podle své povahy jako vedlejší právo spo-

jen o s vlastnictvím nemovitosti, tvoří její příslušenství (§ 298 obč. zák.) a nemůže podle obdoby § 485 obč. zák. býti od ní samostatně odděleno. Že by v tomto případě bylo várečné právo aspoň co do výkonu zcizitelné a přenositelné, takže by bylo ve prospěch třetí osoby zpeněžitelné — což by bylo předpokladem exekuce na jiná majetková práva podle § 331 a násl. ex. ř. (srov. motivy stránka 227, *Materialien I.* svazek str. 567) — stěžovatel ve svém návrhu na povolení exekuce netvrdil, ač to bylo podle § 54 čís. 3 a § 55 odst. 2 ex. ř. jeho povinností. Várečné právo není tedy v tomto případě samostatným předmětem exekuce ani podle § 294 a dalších, ani podle § 331 a dalších ex. ř.

Čís. 14377.

Vylučovací žalobu podle § 357 odst. 2 zákona čís. 76/27 Sb. z. a n., jež byla podána před uplynutím 30denní lhůty v ustanovení tom uvedené, jest pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti i tehdy, uplynula-li v době vynesení rozsudku o této žalobě 30denní lhůta k rozhodnutí o odporu.

Ustanovení § 406 c. ř. s. neplatí pro případy absolutní nepřipustnosti podle § 42 j. n.

Předpisy o berní exekuci vztahují se i na vymáhání daně z motorových vozidel a poplatků.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R I 450/35.)

Souhlasně: sb. n. s. čís. 11105; opačně: sb. n. s. čís. 12526.

Žalovaný československý stát vedl k vymáhání daně z motorových vozidel a poplatků proti žalobci berní exekuci. Proti této exekuci podal žalobce dne 11. prosince 1933 u berního úřadu podle § 357 zák. o přímých daních odpor a dne 13. prosince 1933 u soudu vylučovací žalobu. **P r v ý s o u d** vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva vznesené žalovaným státem a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Podle ustanovení § 357 odst. 2 zákona o přímých daních může třetí osoba zjednatí svému odporu podanému podle odst. 1 cit. paragrafu platnost žalobou u soudu jen tehdy, když exekuční úřad odporu nevyhověl, nebo když o odporu nerozhodl do 30 dnů od jeho podání. V tomto sporu žaloba byla podána o jediný den později než odpor, takže berní úřad v N. o něm do podání žaloby ani rozhodnouti nemohl. Tento nedostatek uplynutím 30denní lhůty nemohl býti odstraněn a jest proto odůvodněna námitka nepřipustnosti práva žalovaným vznesená. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva a prvému soudu uložil, by o žalobě věcně rozhodl. **D ů v o d y:** Zákon čís. 76/27 sb. z. a n. platí toliko pro daně přímé, nikoliv pro poplatky, o které jde v tomto případě. Prvý soud neměl již proto žalobu odmítati z důvodu § 357 cit. zákona. Nehledíc k tomu bylo o žalobě rozhodnuto až 6. března 1934, tudíž téměř 3 měsíce po podání nevyřízeného odporu u exekučního úřadu, takže, i kdyby uvedený zákon platil též ohledně poplatků, námitka nepřipustnosti pořadu práva nemá místa.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.